

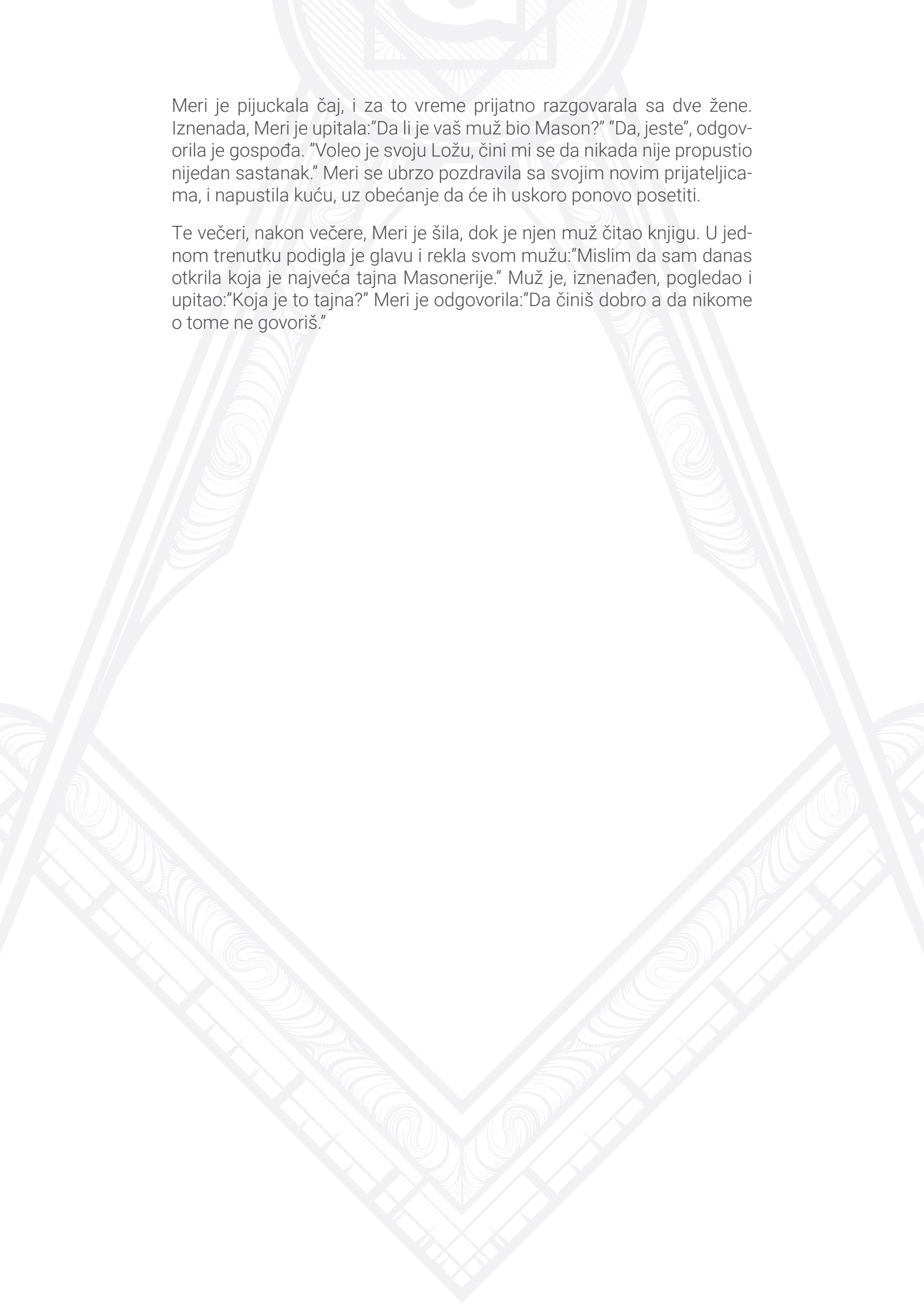
TAJNA MASONERIJE

Sredinom 19. veka, u jednom malom gradu u Americi, mladi čovek, Mason, rekao je svojoj ženi: "Meri, da li imaš šal koji ne koristiš, i ako imaš, da li možeš da mi ga daš?" Meri je za trenutak bila zbunjena, a onda je otišla do ormana i donela mužu jedan od svojih šalova. On joj se zahvalio, uzeo je šal i izašao iz kuće. Meri je bila iznenađena i sumnjičava, jer je primetila da je u poslednjih nekoliko meseci njen muž više puta izlazio predveče iz kuće bez ikakvog objašnjenja. Istina, nikada se nije dugo zadržavao, a lice mu je po povratku odisalo spokojem. O tim izlascima nisu govorili niti on, niti ona.

Nedelju dana kasnije, Meri je bila u nabavci u gradu, kada je ugledala svoj šal. Bio je obavijen oko vrata jedne lepe devojkice. Bila je u šoku. Besna i iznervirana, odlučila je da sledi devojkicu, sve do periferije grada i jedne skromne kućice, u koju je devojkica ušla. Meri je zastala ispred vrata kućice, i odlučila da zakuca na vrata. Devojkica je otvorila vrata i nasmejala se. Meri je ušla u kućicu, pogledala oko sebe i ugledala stariju gospođu koja je ležala u krevetu. Gospođa se nasmešila i rekla: "Baš lepo od vas što ste došli da nas posetite." Meri je bila zapanjena, i nije znala šta da kaže. Devojkica je upitala Meri da li želi šolju čaja. Meri je klimnula glavom, i devojkica se uputila prema peći, na koju je stavila čajnik.

Dok se voda za čaj grejala, Meri je rekla: "Ne znam šta bi vam u ovom trenutku tačno rekla, pa ću reći ono što sam doživela. Videla sam moj šal na vašoj ćerki i, moram da priznam, bila sam van sebe. Prošle nedelje moj muž me zamolio da mu dam taj šal, nije mi rekao zašto, a sada ga vidim na vašoj ćerki. Zaista ne razumem..."

Gospođa je rekla: "Mi ne znamo ko je ispred vrata naše kućice ostavio taj šal. Ne znamo ni ko za nas poslednjih nekoliko meseci čini tako lepe i važne stvari. Možda nam možete pomoći da rešimo tu misteriju... Nedugo nakon što je moj muž preminuo, počele su da se dešavaju neobične stvari... Bili smo bez novca. Ja više ne mogu da radim, a moja ćerka nije mogla da pronađe posao. Bile smo očajne. Nismo imale hrane niti ogrev za zimu. A onda je jedne večeri moja ćerka otvorila vrata kućice i pronašla nekoliko paketa sa hranom i odećom, kao i drva i ugalj za ogrev. Ne možete ni da zamislite šta je to značilo za nas. Nekoliko dana kasnije, među novim paketima koje smo dobili, moja ćerka je našla poruku da se javi gospodinu Tomkinsu, advokatu, ako želi posao. Ona je to učinila, i gospodin Tomkins je zaposlio. On je, takođe, poslao doktora da me pregleda. Doktor me otada redovno obilazi, i za to ne želi da uzme bilo kakav novac. I dalje dobijamo pakete, a ne znamo od koga ih dobijamo."



Meri je pijuckala čaj, i za to vreme prijatno razgovarala sa dve žene. Iznenada, Meri je upitala: "Da li je vaš muž bio Mason?" "Da, jeste", odgovorila je gospođa. "Voleo je svoju Ložu, čini mi se da nikada nije propustio nijedan sastanak." Meri se ubrzo pozdravila sa svojim novim prijateljicama, i napustila kuću, uz obećanje da će ih uskoro ponovo posetiti.

Te večeri, nakon večere, Meri je šila, dok je njen muž čitao knjigu. U jednom trenutku podigla je glavu i rekla svom mužu: "Mislim da sam danas otkrila koja je najveća tajna Masonerije." Muž je, iznenađen, pogledao i upitao: "Koja je to tajna?" Meri je odgovorila: "Da činiš dobro a da nikome o tome ne govoriš."